

KÚRIA

Bfv.II.1003/2011/6.szám

A Kúria Budapesten, a 2012. április 12. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t :

Az adócsalás büntette és más bűncselekmény miatt folyamatban volt büntetőügyben a III. r. terhelt védője által benyújtott felülvizsgálati indítványt elbírálva a Szolnoki Városi Bíróság 12.B.854/2007/86. számú ítéletét és a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Bíróság 1.Bf.1161/2010/8. számú ítéletét a III. r. terhelt tekintetében hatályában fenntartja.

A végzés ellen fellebbezésnek és felülvizsgálatnak nincs helye, s ebben az ügyben sem az indítvány előterjesztője, sem azonos tartalommal más jogosult újabb felülvizsgálati indítványt nem nyújthat be.

I n d o k o l á s

I. A Szolnoki Városi Bíróság a 2010. augusztus 24. napján kihirdetett 12.B.854/2007/86. számú ítéletével a III. r. terheltet bűnösnek mondta ki 3 rb. adócsalás büntetében, amelyből 2 rendbelit felbujtóként, 1 rendbelit folytatólagosan követett el [Btk. 310. § (1), (3) bek.], valamint 1 rb. folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében (Btk. 276. §). Ezért őt - végrehajtásában 3 év próbaidőre felfüggesztett - 2 év börtönre ítélte.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az 1950-ben született III. r. terhelt büntetlen előéletű.

A II. r. terhelt 1996-tól 2002. május 15-ig, a III. r. terhelt 2002. május 15. napjától volt az sz. székhelyű D. Betéti Társaság (továbbiakban: D. Bt.) cégjegyzésre jogosult képviselője a társaság 2009. június 18.-án elrendelt felszámolásáig.

A D. Bt. 2001., 2002., 2003. és 2004. években gazdasági tevékenységet végzett. A társaság működése alatt az érdemi ügyintézkést teljes körűen a III. r. terhelt végezte. A II. r. terhelt a III. r. terhelt tájékoztatása alapján látott rá a cég működésére és abban feladatokat vállalt. Segített az adminisztrációban és irányította az irodai alkalmazottakat.

A II. r. terhelt abban az időszakban, amíg a társaság képviselőjére volt jogosult, a társaság nevében a szükséges dokumentumokat - így a tényállás 1. pontjában érintett adóbevallásokat - aláírta.

Tényállás 1. pontja

Az adóalany D. Bt. képviselőjeként a cégjegyzésre jogosult II. r. terhelt az áfa adólevonási jogának gyakorlásához - a Gyula III. r. terhelt rábírására és segítségével

a 2001. II. negyedévi áfa bevallásban 2.360.246 forint,

a 2001. IV. negyedévi áfa bevallásban 3.499.272 forint áfát tartalmazó valótlan tartalmú - az ítéletben tételesen rögzített - számlákat számolt el. Azok közül az I. r. terhelt által, illetve H. Kft. és az R. Kft. nevében kiállított számlákon szereplő gazdasági események a valóságban nem történtek meg. Ezzel a cselekményével - a III. r. terhelt rábírására - a II. negyedévben 2.360.246 forinttal, a IV. negyedévben 3.499.272 forinttal csökkentette az állami adóbevételt áfa adónemben.

Tényállás 2. pontja

Az adóalany D. Bt. képviselőjeként a cégjegyzésre jogosult III. r. terhelt az áfa adólevonási jogának gyakorlása során,

2002. évben a II.-III.-IV. negyedévi áfa bevallásaiban összesen: 10.034.758 forint,

2003. évben a havi áfa bevallásaiban összesen 18.157.750 forint,

2004. évben a havi áfa bevallásaiban összesen 3.284.000 forint valótlan áfa-tartalmú számlákat számolt el.

A 2002., 2003. és 2004. évekre benyújtott áfa bevallásaival az adóhatóságot tévedésbe ejtette. A tényállásban részletezett számlák áfa tartalmát jogosulatlanul helyezte levonásba és ezzel az adóbevételt áfa adónemben 2002., 2003. és 2004. években összesen 31.476.508 forinttal csökkentette.

A tényállás 1. pontjában a II. r., míg a tényállás 2. pontjában a III. r. terhelt a cselekményével megszegte az általános forgalmi adóról szóló 1992. évi LXXIV. törvény (áfa tv.) 32. § (1) bekezdésének a) pontjában, a 34. §-ában, a 35. §-ának (1) bekezdésében és a 43. §-ának (4) bekezdésében, valamint a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény 166. §-ának (1) és (2) bekezdésében foglalt rendelkezéseket.

Az elsőfokú bíróság az ítélet jogi indokolása körében - egyebek

mellett - a nem létező - így az elhunyt - személy vállalkozásával összefüggésben rámutatott arra, hogy a számlák valódiságának ellenőrzésével kapcsolatban az alapvető felelősség a III. r. terheltet terheli. A számla befogadásának egyik feltétele az élő (létező) adóalanyiség, de ezen túlmenően a számlák további adatait is ellenőriznie kellett volna.

A létező adóalany - mint a hiteles számla alapvető kellékének - hiánya a III. r. terhelt adólevonási jog gyakorlásakor tanúsított magatartására jellemző volt. Nem egyedi, véletlen hibaként jelentkezett egy-egy számla vonatkozásában, hanem hónapokon keresztül, tartós fiktív számla-forgalmat bonyolított. A bíróság nem fogadta el azt a védekezését, hogy tevékenységét az üzleti bizalmi elv alapján bonyolította.

A számla kibocsátójával szemben nem elegendő az ún. bizalmi elv szerinti kapcsolat, hanem a szigorú számviteli szabályoknak megfelelő magatartás indokolt a gazdasági életben.

A D. Bt. által befogadott, lekönyvelt és az általános forgalmi adó elszámolásához felhasznált számlák törvényi feltételeit elsősorban a társaság cégjegyzésre jogosult képviselőjének, így a 2002-2003-2004. években a III. r. terheltnek kellett volna garantálnia.

A bíróság kétséget kizáróan megállapította, hogy az 1. és a 2. pont alatt rögzített tényállások megvalósítása során felhasznált számlák egyetlen esetben sem feleltek meg a számviteli követelményeknek. Alakilag és tartalmilag is alkalmatlanok voltak az adólevonási jog gyakorlásához. A számlák szerinti termékértékesítések és szolgáltatásnyújtások ténylegesen nem valósultak meg a számlák szerinti tartalommal.

A III. r. és a II. r. terhelt által benyújtott áfa bevallások nem valós gazdasági eseményt tartalmazó számlákon alapultak. Egyetlen számla esetében sem találta bizonyítottnak a bíróság azt a tartalmat, hogy

- az I. r. terhelt vagy alvállalkozója végezte a számla szerinti munkát, vagy
- a D. Bt. részére az R. Kft., V. Gy., a H. Kft. értékesített, illetve teljesített.

A bíróság mindezek alapján a III. r. terheltnek a tényállás 1. pontjában rögzített magatartását 2 rb. felbujtóként elkövetett (az adóbevétel jelentős mértékű csökkenését eredményező) adócsalás büntettének, tényállás 2. pontjában rögzített magatartását 1 rb. (önálló tettesként) folytatólagosan elkövetett (az adóbevétel jelentős mértékű csökkenését eredményező) adócsalás büntettének és - emellett - mindkét tényállási pontban írt magatartását egységesen - a súlyosabb elkövetői alakzat szerint - 1 rb., önálló tettesként, folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségének minősítette.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész által a büntetés súlyosítása végett bejelentett fellebbezés folytán másodfokon eljáró Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Bíróság a 2011. június 8. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozott 1.Bf.1161/2010/8. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét a III. r. terhelt büntetését kiszabó részében megváltoztatta. A szabadságvesztés tartamát 2 év 6 hónapra felemelte és őt mellékbüntetésül 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtásának a felfüggesztésére vonatkozó rendelkezést mellőzte és a szabadságvesztést fogházban rendelte végrehajtani. Egyebekben a III. r. terheltet érintően az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

II. A bíróság jogerős ügydöntő határozata ellen a III. r. terhelt védője nyújtott be felülvizsgálati indítványt a Be. 416. §-a (1) bekezdésének a), b) és c) pontja alapján.

A védő mindenekelőtt arra hivatkozott, nem nyert bizonyítást az ügyben, hogy a III. r. terhelt minden kétséget kizáróan elkövette volna a terhére rótt bűncselekményeket. Nem bizonyították az eljárás során, hogy nem a számlákon ténylegesen szereplő alvállalkozókkal végeztetett ténylegesen munkát, hanem más személyekkel, továbbá, hogy valótlan tartalmú okiratokat használt volna fel. A bűnösségét csak szándékosan elkövethető bűncselekményekben állapították meg anélkül, hogy a szándékosságát is bizonyítani sikerült volna. Mindez arra vezethető vissza, hogy kétséges szavahihetőségű gyanúsítottai vallomásokra alapozták a döntésüket.

A másodfokú bíróság nem kellő mértékben derítette fel és vette figyelembe a büntetés kiszabása során a tárgyi és személyi körülményeket, a bűncselekmény és az elkövető társadalomra veszélyességét, a bűnösség fokát, és ez törvénysértően súlyos büntetés kiszabásához vezetett. Sajnálatos módon nem kapott kellő hangsúlyt, hogy a terhelt gazdasági társasága számos közfeladatot vállalt magára. A 2000/2001-es árvízi helyreállítási munkálatok alkalmával, majd 2001-2002. évben közcélú járdaépítést vállalva, illetve 2001-2005. év között főként árokásási munkákkal nehéz sorsú embereken segített munka biztosításával.

A bíróságok a büntetés kiszabása során megsértették a Btk. 37. §-ában és a 83. §-ában foglalt tételes jogi rendelkezéseket is.

Vállalkozói tevékenységével a III. r. terhelt 9 családot tartott el. Arra nem jutott ideje, hogy rágondoljon, a sok közül éppen az egyik alvállalkozója vall majd ellene egy büntetőeljárásban és letagadja az addigi munkavégzését.

Végül pedig az ítéletek indokolása ténybeli és jogkérdésben egyaránt oly mértékben hiányos, hogy abból nem állapítható meg, mire alapozta a bíróság a döntését.

A védő mindezek alapján elsődlegesen a marasztaló jogerős döntés megváltoztatását és a III. r. terhelt felmentését indítványozta valamennyi bűncselekmény vádja alól, másodsorban pedig a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és új eljárás elrendelését indítványozta. Kérte egyúttal, hogy a Kúria - méltányosságból - a terhelt büntetésének megkezdését a felülvizsgálati indítvány elbírálásáig halassza el.

A Legfőbb Ügyészség a BF.2819/2011. számú átiratában a védő felülvizsgálati indítványát a tényállást támadó részében a törvényben kizártnak, egyebekben alaptalannak tartotta.

A büntetéskiszabás akkor törvénysértő, ha a bíróság anyagi jogszabályt sértve, mérlegelést nem tűrő büntetéskiszabási rendelkezéseket sértett meg. A másodfokú bíróság az irányadó büntetési tételkeretben szabta ki a büntetést, ezért a felülvizsgálati indítvány ebben a részében alaptalan.

Az indokolási kötelezettség megsértése akkor eredményez felülvizsgálatot is megalapozó eljárási szabálysértést, ha a megtámadott határozat indokolása valamely tény vagy jogkérdés kapcsán oly mértékben hiányos, hogy abból nem állapítható meg, mire alapozta a bíróság a döntését. Az alapul fekvő ügyben megtámadott határozatok indokolása ténykérdésben nem volt hiányos, jogkérdésben pedig nem volt oly mértékben hiányos, hogy ne lehetett volna jogi következtetés útján megállapítani, a bíróságok milyen jogszabályra alapították a döntésüket a büntetőjogi főkérdésekben. A bíróságok oly mértékben nem sértették az indokolási kötelezettségüket, hogy ez abszolút eljárási szabálysértést idézett volna elő, ezért a felülvizsgálati indítvány ebben a részében is alaptalan.

A Legfőbb Ügyészség ezért a jogerős ügydöntő határozat hatályában fenntartását indítványozta.

A Kúria a Be. 420. §-ának (1) bekezdése és a Be. 424. §-ának (1) bekezdése alapján nyilvános ülést tartott, amelyen a védő a felülvizsgálati indítványát fenntartotta és részletesen indokolta. Hangsúlyozta, hogy a III. r. terheltet mintegy belerántották ebbe az ügybe. Családi vállalkozás keretében ténylegesen építőipari tevékenységet végzett. Az eljárás tárgyát képező esetekben is valódi partnerekkel folytatott tényleges gazdasági tevékenységről volt szó, amely kapcsolatban elvégzett és kifizetett munkák kapcsán állapították meg a büntetőjogi felelősségét.

Tévesen állapította meg a másodfokú bíróság, hogy adóhiány keletkezett, amely a III. r. terhelt terhére róható. Egy olyan

gazdasági környezetben, amely az országban működik, nem lehet számon kérni rajta jogszabályok szerint előírt üzleti gyakorlatot. Az ügyészség mindemellett nem tudta bizonyítani a szándékosságát sem. Nem vitás, hogy gondatlanul járt el, ám a gondatlan adócsalás nem bűncselekmény. Végül pedig 10 évvel az első cselekmény elkövetése után szabtak ki vele szemben végrehajtandó szabadságvesztést, amely súlyosan sérti a büntetés kiszabásának elveit. Valójában az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés szolgálhatná vele szemben megfelelően a büntetés céljait.

A védő szerint ezért elsősorban a másodfokú ítélet hatályon kívül helyezése és az elsőfokú ítéletben foglaltakkal egyező döntés meghozatala, másodsorban mindkét fokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezése és új eljárás lefolytatása indokolt.

A legfőbb ügyész képviselője a nyilvános ülésen az átiratában foglaltakkal egyező nyilatkozatot tett.

A terhelt a nyilvános ülésen azt hangsúlyozta, hogy a megrendelt munkákat elvégezték és tovább számlázták. A nyomozó hatóság vizsgálata mégis kizárólag ellene irányult.

III. A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati indítvánnyal megtámadott határozatot az abban rögzített tényállás alapul vétele mellett egyrészt a felülvizsgálati indítványban megjelölt - a Be. 416. §-a (1) bekezdésének a) b) és c) pontjában meghatározott - okból, valamint - a Be. 416. §-a (1) bekezdésének c) pontjában írt egyéb eljárásjogi felülvizsgálati okok tekintetében - hivatalból [Be. 423. § (4)-(5) bek.] bírálta felül.

Ennek során a felülvizsgálati indítványt részben a törvényben kizártnak, részben alaptalannak, a Legfőbb Ügyészség nyilatkozatát alaposnak találta.

1.

A felülvizsgálat rendkívüli jogorvoslat, amelyre csak a törvényben pontosan meghatározott feltételek esetén van lehetőség. Az 1998. évi XIX. törvény (Be.) 416. § (1) bekezdésének a) és b) pontja alapján felülvizsgálatnak büntető anyagi jogi szabálysértés, valamint a c) pontja alapján - a Be. 373. § (1) bekezdésének I. b) vagy c) pontjában, illetve a II-IV. pontjában pontosan meghatározott, kimerítően felsorolt - eljárási szabálysértések esetén van helye.

Az eljárási törvény szerint a tényállás helyessége a felülvizsgálat tárgya nem lehet. A felülvizsgálati eljárásban a Be. 423. § (1) bekezdésének törvényi előírása szerint a tényálláshoz kötöttség érvényesül. A jogerős határozatban megállapított tényállás nem támadható.

A felülvizsgálati indítvány - a fent hivatkozott törvényi rendelkezést figyelmen kívül hagyva - a jogerős határozatban megállapított tényállást és a bizonyítékok mérlegelését támadja, a bíróság ténybeli következtetéseit vitatja.

A tényálláshoz kötöttség folytán a tényállás helyessége, az ítélet megalapozottsága, a bizonyítékok értékelése nem vizsgálható, nem bírálható felül. Ez egyben azt is jelenti, hogy a tényállás alapjául elfogadott bizonyítékok eltérő értékelésére, a jogerős határozatban megállapított tényállástól eltérő tényállás megállapítására, további bizonyításra nem kerülhet sor.

A tényállást és a bizonyítékok mérlegelését támadó részében a felülvizsgálati indítvány a törvényben kizárt indítvány.

2.

A Be. 416. §-a (1) bekezdésének c) pontja alapján felülvizsgálatnak a bíróság jogerős ügydöntő határozata ellen akkor van helye, ha a bíróság határozatának meghozatalára a 373. § (1) bekezdésének I. b) vagy c) pontjában, illetve II-IV. pontjának valamelyikében meghatározott eljárási szabálysértéssel került sor. A védő a felülvizsgálati indítványában ilyen, az érdemi felülvizsgálatot megalapozó eljárási szabálysértésre hivatkozott, amikor azt állította, hogy az eljárási bíróságok a bizonyítékok értékelése során az indokolási kötelezettségüknek oly mértékben nem tettek eleget, hogy emiatt az ítélet az érdemi felülbírálatra alkalmatlan, mivel az indokolási hiányosságok miatt nem ellenőrizhető, hogy a bíróság pontosan milyen okok folytán fogadta el, vagy vetette el a bizonyítékokat.

A Be. 373. §-a (1) bekezdésének III./a) pontja szerint a másodfokú bíróság hatályon kívül helyezi az elsőfokú bíróság ítéletét, és az elsőfokú bíróságot új eljárásra utasítja, ha a bűnösség megállapítása, a felmentés, az eljárás megszüntetése, a cselekmény jogi minősítése vagy a büntetés kiszabása, illetve az intézkedés alkalmazása tekintetében az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének oly mértékben nem tett eleget, hogy emiatt az ítélet felülbírálatra alkalmatlan.

A rendkívüli jogorvoslatként szabályozott felülvizsgálat lényege akként foglalható össze, hogy abban kizárólag jogkérdések vizsgálhatóak, a tényállás revíziójára ebben az eljárásban általában nincs lehetőség.

A Be. egyes rendelkezéseinek az értelmezéséről kiadott 1/2007. BKv. számú véleményében a Kúria (Legfelsőbb Bíróság) a Be. 373. §-a (1) bekezdésének III./a) pontjában foglalt rendelkezés értelmezése kapcsán azt rögzítette, hogy a ténykérdésekkel kapcsolatos indokolási kötelezettség megsértésétől a megalapozatlanság törvényi

eseteit el kell határolni. A választóvonalat a felülbíráló bíróságnak a megtámadott határozat kiegészítésére, illetve megváltoztatására biztosított törvényi lehetőségei képezik. Először tehát abban kell állást foglalni, hogy a megtámadott határozat megalapozatlansága kiküszöbölhető-e, a törvényi keretek között megalapozottá tehető-e.

A felülvizsgálat olyan rendkívüli jogorvoslat, amelyre csak a törvényben pontosan meghatározott feltételek esetén nyílik lehetőség. A felülvizsgálati eljárásban a tényálláshoz kötöttség érvényesül. A tényállás helyessége, az ítélet megalapozottsága, a bizonyítékok értékelése nem vizsgálható és nem bírálható felül. A Be. 423. §-a (1) bekezdésének második mondata szerint a felülvizsgálati indítványban a jogerős határozat által megállapított tényállás nem támadható. A felülvizsgálati eljárásban a jogerős ítéletben megállapított tényállástól eltérő tényállás megállapítására ennél fogva nem kerülhet sor és ilyen eltérő tényállás megállapítása érdekében a jogerős döntés hatályon kívül helyezésére sincs törvényes lehetőség.

Ennek megfelelően a Be. 373. §-a (1) bekezdésének III./a) pontjában foglalt rendelkezés megszegésének a megállapítására a bíróságok tényállás-megállapítási és tényállás-indokolási tevékenysége körében általában nem kerülhet sor, s az indokolási kötelezettség megsértése rendszerint „csupán” a bűnösség, a minősítés és a büntetés meghatározása körében releváns.

Amint azt gyakorlatában a Kúria korábban már kimunkálta, a tényállás fogyatékosága kivételesen mégis megalapozhatja a jogerős ítélet érdemi felülvizsgálatát. A felülvizsgálati eljárásban ugyanis a határozat hatályon kívül helyezését eredményező eljárási szabálysértés lehet, ha a jogerős ítéletben megállapított tényállás olyan ellentmondásokat tartalmaz, amelyek miatt a büntetőjogi felelősségre vonás szempontjából jelentős kérdésekben nem állapítható meg, hogy a bíróság milyen tényállásra alapította a felmentő rendelkezését (BH 2010/117., BH 2010/241/II.).

A III. r. terhelt bűnügyében az első- és a másodfokú bíróság részletesen megindokolta, hogy milyen bizonyítékok, milyen indokok alapján állapította meg azt a tényállást, amelyre a bűnösség kimondását alapította. Ennek a tényállásnak a védő által indítványozott felülmérlegelésére a felülvizsgálati eljárásban nincs törvényes lehetőség. Ez a tényállás nem áll ellentétben az ítélet rendelkező részében a bűnösség kimondásával sem.

Helyesen utalt a Legfőbb Ügyészség az átiratában arra, hogy az eljáró bíróságok jogi indokolása „szükszavú”. A Kúria is azt állapította meg, hogy az ügyben eljáró bíróságok a rendbeliség, a folytatóság, illetve az elkövetői alakzatok körében a

részletes indokolást mellőzték. Megállapította azonban egyúttal, hogy az ítélet rendelkező része és indokolása összhangban áll. Az indokolás nem hagy kétséget abban a kérdésben, hogy mely cselekményeket miként, összességében hány rendbeli bűncselekményként és mely elkövetői alakzat szerint minősítették a bíróságok. A Kúria mindebből arra az álláspontra helyezkedett, hogy az eljáró bíróságok a büntetőjogi főkérdések tekintetében is teljesítették indokolási kötelezettségüket, ezért a III. r. terhelt védőjének az indokolási kötelezettség megsértésére alapozott felülvizsgálati indítványát nem találta alaposnak.

3.

A III. r. terhelt védője hivatkozott végül arra, hogy az egyébként irányadó büntetési tétel keretei között, eltúlzottan súlyos büntetés kiszabására került sor. A bíróságok megszegték a Btk. 37. és 83. §-ának a rendelkezéseit, ezért a büntetés enyhítését is indítványozta.

A Be. 416. §-a (1) bekezdésének b) pontja alapján a bíróság jogerős ügydöntő határozata ellen akkor van helye felülvizsgálatnak, ha a bűncselekmény törvénysértő minősítése, a büntetőjog más szabályának megsértése miatt törvénysértő büntetést szabtak ki, vagy törvénysértő intézkedést alkalmaztak.

A büntetés vagy az intézkedés akkor törvénysértő, ha a kiszabásának, illetve alkalmazásának a feltételeit meghatározó törvényi rendelkezésekkel ellentétes. Így pl. törvénysértő a büntetés, ha a bíróság a büntetési tétel kereteit meghaladó tartamú szabadságvesztést szabott ki, vagy a törvényi feltételek hiányában szabott ki valamely büntetést.

A Btk. 310. §-ának (3) bekezdésében büntetni rendelt - az adóbevétel összegét jelentős mértékben csökkentő - adócsalás egy évtől öt évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő. E büntetési tétel felső határa a III. r. terhelt tekintetében a bűnhalmazat folytán - a Btk. 85. §-ának (3) bekezdésében foglalt rendelkezés alapján - a felével, azaz hét év hat hónapra emelkedik. A III. r. terhelttel szemben a 2 év 6 hónap végrehajtandó fogház kiszabására e keretek között került sor. A törvényes keretek között viszont már a jogalkalmazói egyéniesítés érvényesül, ezért az elsőfokú bíróság döntését már a másodfokú bíróság sem bírálhatja felül korlátlanul [lásd Be. 371. § (2) bek.].

A jogbiztonság érdekében és „a jogerő tiszteletének” a jegyében a törvény korlátozza a jogerős ügydöntő határozatban megállapított büntetés vagy intézkedés felülvizsgálatát. Ha a minősítés törvényes és más anyagi jogszabálysértés sem történt, a büntetés nemét vagy mértékét meghatározó rendelkezéseket nem lehet megtámadni abból az

okból, hogy eltúlzottan - vagy akár törvénysértően - súlyosak vagy enyhék. A büntetéskiszabás önmagában nem képezheti felülvizsgálat tárgyát.

Mindezekre figyelemmel - s miután nem észlelt olyan egyéb eljárási szabálysértést sem, amelynek vizsgálatára a Be. 423. §-ának (5) bekezdése alapján hivatalból köteles - a Kúria a felülvizsgálati indítványnak nem adott helyt, s a megtámadott határozatokat - a Be. 426. §-a alapján - a felülvizsgálattal érintett III. r. terhelt tekintetében hatályában fenntartotta.

Az alaptalan felülvizsgálati indítvány alapján a jogerős ügydöntő határozat végrehajtásának az elhalasztására, felfüggesztésére, illetve a szabadságvesztés-büntetés félbeszakítására nem kerülhetett sor.

A Kúria határozata elleni fellebbezést a Be. 3. §-ának (4) bekezdése, a felülvizsgálatot pedig a 416. §-a (4) bekezdésének a b) pontja zárja ki.

A Be. 418. §-ának (3) bekezdése szerint minden jogosult csak egy ízben nyújthat be felülvizsgálati indítványt, kivéve, ha az újabb felülvizsgálati indítvány benyújtása a 416. § (1) bekezdésének e) vagy g) pontján alapul. A Be. 421. §-ának (3) bekezdése pedig úgy rendelkezik, hogy az ugyanazon jogosult által ismételten előterjesztett, illetőleg a korábbival azonos tartalommal ismételten előterjesztett indítvány elutasítására vonatkozó határozat hozatalát a Kúria mellőzheti.

Budapest, 2012. április 12.

Dr. Katona Sándor s.k. a tanács elnöke, Dr. Molnár Gábor Miklós s.k. előadó bíró, Dr. Kiss Sándor s.k. bíró

A kiadmány hitelével:

tisztviselő
Bné